

PROVA DE LLENGUA CATALANA

CERTIFICAT DE NIVELL C2

(NIVELL DE DOMINI)

Número
d'examinand/a:

	Puntuació mínima	Puntuació obtinguda	Observacions
BLOC 1 COMPREENSIÓ ORAL I COMPREENSIÓ ESCRITA (100 punts)	60		
BLOC 2 DOMINI PRÀCTIC DEL SISTEMA LINGÜÍSTIC (100 punts)	60		
BLOC 3 EXPRESSIÓ I INTERACCIÓ ESCRITES (100 punts)	60		
BLOC 4 EXPRESSIÓ I INTERACCIÓ ORALS (100 punts)	60		

QUALIFICACIÓ	
---------------------	--

BLOC 1. COMPRENSIÓ ORAL I COMPRENSIÓ ESCRITA (100 PUNTS / mínim 60)**COMPRENSIÓ ORAL (50 PUNTS)**

Exercici 1. A continuació escoltareu dues vegades un fragment del programa *Balears fa ciència*, d'IB3 Televisió. Després, d'acord amb el que heu escoltat, indicau si els enunciats següents són veritaders (V) o falsos (F). (25 punts)

Disponible a la URL següent:

<https://www.youtube.com/watch?v=byTCrK4K4EU>

	V	F
a) Benestar i economia són una dicotomia inseparable.		
b) L'objectiu de les dues organitzacions clúster que hi ha a les Balears és transformar la indústria turística mitjançant la innovació i la tecnologia.		
c) El mapa de clústers ha permès inventariar tres-centes cinquanta entitats d'aquest tipus.		
d) Amb els clústers es pretén canviar el rumb de l'economia de les Illes Balears per mitjà d'altres vies de creixement que no siguin el turisme.		
e) Un sector productiu emergent és la denominada indústria de l'experiència i l'allotjament.		

Encerts	5	4	3	2	1	0
Punts	25	20	15	10	5	0

Exercici 2. A continuació escoltareu dues vegades un reportatge sobre el «mètode de Maria Montessori». Després, d'acord amb el que heu escoltat, marcau l'opció correcta (a, b o c). (25 punts)

Disponible a la URL següent: <https://www.youtube.com/watch?v=ceFDdz-mfGw>

1. Segons la locutora, la pedagogia Montessori:

- a) Contràriament al que hom pensa, és una manera diferent d'ensenyar.
- b) És una pedagogia científica, que implica revisar acuradament l'aplicació pràctica.
- c) És un recurs disciplinari que s'aplica a escoles d'arreu del món.

2. Quina de les frases següents és certa?

- a) Gran part dels mestres es basen en el sentit comú per aplicar el mètode Montessori.
- b) La majoria de personal docent no sap com posar en pràctica la metodologia Montessori.
- c) Els mestres autodidactes i els professors vocacionals volen que als patis s'apliqui el mètode Montessori.

3. Pel que fa al currículum educatiu segons les edats, es pot afirmar:

- a) Que l'etapa de tres a sis anys va ser el centre d'interès inicial de la doctora Montessori.
- b) Que la doctora Montessori va desenvolupar iniciatives molt detallades per a l'adolescència.
- c) Que dues doctores foren les encarregades d'aprofundir en l'etapa de sis a dotze anys.

4. Quin dels següents és un objectiu d'aquest enfocament metodològic?

- a) Crear espais arranjats a proposta de la iniciativa dels infants.
- b) Assolir un jo capaç de prendre decisions sense marge d'error.
- c) Incidir en el desenvolupament autònom a través del treball.

5. En la seva intervenció, la locutora:

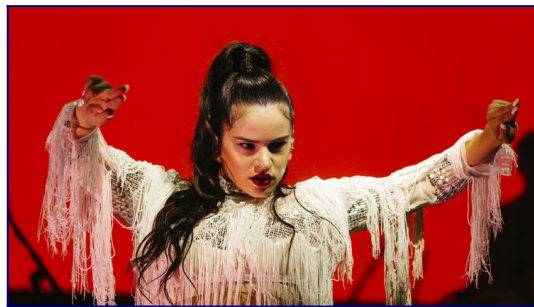
- a) Critica els fonaments de la pedagogia Montessori i esmenta exemples actuals de la seva execució.
- b) Explica testimonis reals de l'aplicació del mètode Montessori i el compara amb altres pedagogies actuals.
- c) Esmenta les bases del mètode Montessori i les etapes de desenvolupament infantil i juvenil per a les quals s'ha elaborat.

Encerts	5	4	3	2	1	0
Punts	25	20	15	10	5	0

COMPRESIÓ ESCRITA (50 PUNTS)

Exercici 1. Llegiu el text següent i, d'acord amb el contingut, indiqueu si els enunciats que hi ha a continuació són vertaders (V) o falsos (F).

La música d'arrel no existeix (o tot el contrari)

Rosalía

Això de «la nova època daurada de la música d'arrel» potser ja ho haureu llegit en més d'una publicació cultural... Però jo, de fet, defensaria tot el contrari.

La música d'arrel no existeix. O més ben dit: només hi ha música d'arrel.

La música com a continu

Pensar que una cançó, que un disc, que un estil, apareixen del no-res, de la inspiració divina d'un artista, és una estupidesa que encara arrosseguem des de fa més d'un segle. La idea del geni creador és un mite que té molt poc a veure amb l'evolució real de la música, un procés molt més semblant al de l'evolució científica.

Crec fermament que la música és un fenomen continu, com la cultura, el paisatge o l'espècie humana. Qualsevol música existeix perquè abans n'ha existit una altra que ha servit com a inspiració, referent o contraposició. De qualsevol cançó podem estirar el fil i arribar a l'arrel ancestral, fins i tot en els casos menys obvis. La modernitat absoluta de Grimes —una cantant canadenca de música electrònica— podria analitzar-se com una mescla actualitzada de melodies i imatges d'arrel celta, escandinava, japonesa... O el disc *Arca* (2017) de l'artista Arca —un cantant veneçolà de música electrònica—: un àlbum innovador, sorprenent, trencador i que, al mateix temps, conté i renova les arrels vocals folk de l'Amèrica Llatina. Tota la música, tota la cultura, té arrel.

Tant Arca com Grimes són cantants defensors d'una estètica de la monstruositat, en contraposició a una falsa i imposada normalitat social dels cossos. Una estètica radicalment moderna i actual, però que al mateix temps és una repetició: fa 100 anys, Egon Schiele pintava nus incòmodes i Arnold Schönberg destruïa la tonalitat per qüestionar la normalitat decadent de l'Imperi austrohongarès.

«El millor engany del diable és convèncer-nos que no existeix»

Per tant, si tota la música és música d'arrel, per què durant els darrers anys el gruix de la música popular semblava «no tenir arrel»? Crec que la resposta la trobem en aquesta dita de Baudelaire, popularitzada per la pel·lícula *Sospitosos habituals*: «El millor engany del diable és convèncer-nos que no existeix».

Des de l'explosió de la cultura pop, a Occident hem begut gairebé únicament d'una sola arrel: l'anglosaxona. El pop, el punk, el rock, el blues, el country, el funk, el rock de garatge, el hip-hop, el hardcore, el jazz... gairebé tots els estils musicals en què es divideix una tenda de discos són músiques d'arrel anglosaxona.

El monocultiu ha sigut tan majoritari que hem situat la música anglosaxona com la música per excel·lència, i la resta ha quedat classificada en el calaix de les «músiques del món», o les «músiques d'arrel». El millor truc de l'arrel anglosaxona ha sigut convèncer-nos que no existeix aquesta arrel.

El procés de canvi cultural que hem viscut s'ha fet en dos passos: l'apropiació de cultures africanes, llatinoamericanes, europees, i la seva exportació als mateixos països expropiats, però ara amb el segell anglosaxó. I no parlem només d'estils, sinó que la cultura pop ha configurat una indústria i una forma de consumir música que encaixa perfectament amb el seu cànon.

En el seu assaig *Estructura de la cançó i estructura social* (1962), l'etnomusicòleg Alan Lomax empenia una aventura complexa: analitzar les relacions entre les estructures musicals i les estructures socials d'una comunitat, tribu o país. Quan arriba el torn de la balada tradicional britànica, els resultats són eloqüents: cantants solistes, estructura jerarquitzada i un públic passiu que roman en silenci i no intervé en la composició. A l'altre extrem, Lomax hi situa les societats de pigmeus i de

boiximans de l'Àfrica central, on no hi ha solistes, no hi ha jerarquia i no hi ha públic, perquè tothom participa activament en la composició.

Així doncs, l'estructura musical del folk anglosaxó ha sigut l'arrel perfecta per crear un món musical amb estrelles solistes, jerarquies sòlides (el guitarra fa solos, el cantant és el líder de la banda) i un públic passiu, amb la tasca principal de fer d'admirador incondicional.

Canvi de paradigma

D'uns anys ençà, la música popular ja no beu només de l'arrel anglosaxona. La música inspirada en altres arrels (el 99 % restant) surt del seu nínxol i gaudeix d'una promoció massiva en tots els estrats i classes musicals. L'arrel propera surt del seu «pot de conserva» i torna a ser una base per innovar i pensar el present. Al mateix temps, es valoren i s'abracen arrels que no són ni la nostra ni l'anglosaxona, amb cura de no caure —de nou— en l'apropiació cultural.

Ens trobem certament en un canvi de paradigma de la música pop. Però, per què ha canviat? Crec que la resposta no la trobarem en els artistes, sinó en la societat on viuen. La música és un reflex de la comunitat que la crea, la gaudeix i en fa ús. I la nostra societat ha mutat molt des que Sopa de Cabra componia himnes generacionals estirant el fil de Bruce Springsteen.

Sense haver-hi fet gaires voltes, i a risc de convertir-me en sociòleg de Twitter, diria que hi ha tres tendències que acompanyen aquest canvi de paradigma:

1. *La decadència de l'imperi*. Els Estats Units perden l'hegemonia, Gran Bretanya s'ofega en el seu propi Brexit i Europa pateix una crisi d'identitat. Com a la Viena de principis del segle XX, un imperi s'enfonsa i el món es torna més inestable i més multipolar. La diversitat es reivindica i se celebra enfront de l'imperialisme i el pensament únic.

2. *La fi del creixement infinit*. Les darreres crisis econòmiques, socials i climàtiques ens han portat a reivindicar allò proper (quilòmetre zero), a canviar «creixement» per «sostenibilitat». Tornem a qüestionar un sistema que semblava indestructible i que havíem assimilat com a l'únic possible.

3. *L'antielitisme*. Reivindicació de la cultura de base: fer valer els sabers populars, la tradició oral, les històries personals davant la història oficial. Recel contra la idea d'*elit*: desconfiança de les «castes», de l'«u per cent», dels «de dalt», de l'academicisme.

Crec que aquests tres fenòmens — transversals, d'esquerra a dreta i de dalt a baix — han canviat la nostra societat. En conseqüència, la música que s'hi crea (destinada a representar-nos, emocionar-nos, fer-nos pensar, trobar-nos, provocar-nos, identificar-nos) també ha canviat: la música pop ha abandonat el monocultiu anglosaxó i reivindica les arrels populars i diverses.

I això és bo o dolent? Si m'ho pregunteu a mi, crec que depèn. Si l'anomenat *retorn a l'arrel* gira entorn a allò que es fusiona, que entén el passat però el transforma, que és comunitari, que és bastard, que busca la mescla i l'horitzontalitat, llavors és una música que m'interpel·la i em representa. Per contra, si el retorn a l'arrel és una reivindicació proteccionista, compartimentada i que busca la puresa de l'arrel de cadascú, ni em representa ni m'interessa. La humanitat ja ha viscut mals usos del retorn a l'arrel, com van fer els nacionalismes europeus usant la música de Wagner o Sibelius com a palanca del populisme identitari.

Edi Pou, *El Temps*, núm. 1948 (octubre de 2021)

Font del text i de la imatge: <https://www.eltamps.cat/article/15106/la-musica-darrel-no-existeix-o-tot-el-contrari?fbclid=IwAR3WLvksfMO3i3kHtPulL0mvnI98qKHS4U4RHIP9hR5LN0Tj6h3y6GyZUc>

(Text adaptat)

	V	F
a) En l'apartat «La música com a continu», l'autor de l'article fa prevaldre la idea del geni creador enfront del concepte d'inspiració.		
b) La modernitat que desprenen cantants com Arca i Grimes és comparada amb alguns artistes plàstics d'anys enrere.		
c) L'estudi d'Alan Lomax del 1962 revela el rerefons anglosaxó del sistema musical d'aquell moment.		
d) La música pop avui en dia ha sofert un canvi gràcies a grups com Sopa de Cabra.		
e) Per a l'autor, l' <i>antiellisme</i> és la valoració de la tradició oral i la vindicació de la música popular com a música acadèmica.		

Encerts	5	4	3	2	1	0
Punts	25	20	15	10	5	0

Exercici 2. Llegiu l'entrevista al metge i investigador Salvador Macip i, d'acord amb el contingut, marcau l'opció correcta (a, b o c) de les preguntes que hi ha a continuació. (25 punts)

Entrevista a Salvador Macip

«El progrés del transhumanisme és imparable»

Quan parlem de *transhumanisme*, a què ens referim?

Transhumanisme i *posthumanisme* són paraules que de vegades es fan servir indistintament. Hi ha diferents maneres de descriure-ho, però sobretot el transhumanisme és un moviment científic, filosòfic, polític i social que explora i parla de com ha de ser l'home del futur, és a dir, proposa utilitzar totes les eines que la ciència ens posa a l'abast per modificar els humans, per millorar d'alguna manera l'espècie humana. Implicaria la combinació de genètica, robòtica... qualsevol ciència que ens faça arribar més enllà del que la natura ens permet.

Si ho agafem pel costat filosòfic, proposa ajudar a l'evolució, ser nosaltres mateixos els que fem el següent pas evolutiu i així arribar als *posthumans*. Els posthumans serien la nova versió de l'espècie humana, modificada, no a través de mil·lennis d'evolució, sinó a través de l'acció científica en els nostres cossos.

Com serien aquests humans del futur?

Hi ha moltes variants, des dels transhumanistes més radicals, que proposen hibridacions entre màquines i humans —els *cíborgs*— i fer tot el que calgui per aconseguir arribar a aquesta nova etapa de la humanitat. L'altre extrem són els *bioconservadors*, que pensen que és millor deixar que l'evolució segueixi el seu curs. Dins d'aquest espectre jo tinc un punt de vista que pot ser una mica polèmic, però crec que tota la medicina ja és transhumanista. A partir del moment en què inventem una ciència per allargar-nos la vida, això ja va en contra de l'evolució, d'allò que la natura tenia previst per a nosaltres.

De fet, si compares els primers humans amb els humans d'ara, ja hi ha una diferència important, ja som gairebé dues espècies diferents. Des del punt de vista dels primers humans, nosaltres ja som posthumans, perquè vivim tres vegades més, tenim la capacitat intel·lectual més desenvolupada, tenim una salut molt diferent, som més alts, més forts... a causa d'unes millores que hem aconseguit al llarg del temps i que ja ens situen a un altre nivell. Per tant, per mi el camí cap al transhumanisme i els posthumans el vam començar des del primer moment, el que passa és que ara estem proposant canvis més radicals.

Els canvis que hem vist fins ara són relativament lents, han anat evolucionant durant segles, i ara estem proposant utilitzar les eines disponibles per ser capaços de fer canvis molt radicals en molt poc temps.

Quins diria que són els principals obstacles que ens separen d'aquest futur transhumanista?

Hi ha dos tipus d'obstacles: els tècnics i els ètics. Els tècnics els superem a mesura que passen els anys. Fa deu anys no era tècnicament possible manipular genèticament embrions humans; ara s'ha demostrat que es pot fer, anem creuant barreres. Ara, per exemple, ja hi ha persones que es poden considerar cíborgs; podem implantar parts mecàniques en cossos, però açò encara està en fases inicials. Les fronteres tècniques les anem superant, però a l'altre costat hi ha les fronteres morals o ètiques, i ací és on hi ha més discussió.

Fins a quin punt, moralment, hauríem de permetre modificar embrions, per exemple? Perquè una cosa és modificar-nos a nosaltres, i una altra, modificar els nostres fills sense que ells puguin decidir-ho. No només es tracta dels nostres fills, perquè si els modifiquem genèticament, ells i tots els seus descendents tindran aquestes modificacions. Estem parlant de canvis molt importants que afecten molta gent. Açò són temes molt complicats que hem d'anar abordant.

Crec que el progrés del transhumanisme és imparable, la ciència no s'aturarà, però quina part dels avançaments aplicarem dependrà molt d'allò que discutim i d'allò en què ens posem d'acord. El que definirà com serà el transhumanisme, més que la ciència, que està avançant molt ràpid, serà com decidim aplicar aquesta ciència des del punt de vista legal i moral.

Quins pensa que han de ser els límits ètics del transhumanisme?

Hi ha una barrera important, o almenys per mi, que és entre la curació i la millora. Fer canvis per prevenir malalties és un concepte, fer canvis per millorar-nos és un altre, perquè ací entra la definició del que vol dir «millorar-se». I millorar-se pot ser coses tan absurdes com fer que siguem tots rossos, o que tinguem tots els ulls blaus. En cada moment, en cada societat, «millorar» pot

significar una cosa diferent. Això és molt perillós, per això s'ha de definir exactament què estem intentant aconseguir.

Molts transhumanistes veuen l'envelliment com una malaltia que es pot tractar, fins i tot superar. Com a especialista en envelliment, fins a quin punt pensa que es podria tractar aquest per retardar-ho amb bon estat físic i mental?

L'envelliment, des del punt de vista biològic, és un misteri molt interessant, un procés que genera uns dubtes molt complexos de respondre. Intentar tractar l'envelliment canvia la manera de com ens acostem a la malaltia. Fins ara, per a malalties com el càncer es busca un tractament. Si es frena l'envelliment, el que es fa és baixar les possibilitats que aquesta malaltia passi. És a dir, no tractes el càncer, però el redueixes molt si alenteixes l'envelliment. Per tant, veure l'envelliment com una malaltia ens permet dissenyar tractaments i a la vegada reduir altres malalties que depenen de l'envelliment. En aquest sentit, crec que és interessant considerar l'envelliment com una cosa que no ha de passar necessàriament, o que es pugui frenar en part. Però també obri un munt de problemes socials: si augmentem l'esperança de vida, podríem tindre encara més desigualtats, amb persones a països rics morint vora els 200 anys d'edat i persones a països pobres amb una esperança de vida de quaranta o cinquanta anys.

El que ens plantegem sobretot els que treballem en l'envelliment, més que allargar la vida, és allargar la qualitat de vida, perquè al llarg de l'últim segle hem anat augmentant l'esperança de vida, però no les condicions de salut; les últimes dècades de la vida les passes amb problemes de salut. Podem canviar això, trobar una manera de fer que tot el temps que vivim el visquem al màxim. No viuríem necessàriament més temps, però viuríem millor. Arribar a la immortalitat és un dels somnis d'alguns transhumanistes, però crec que molt abans que tot això veurem canvis potser no tan radicals però que tindran un impacte en la qualitat de vida.

La ciència-ficció ha tractat moltes vegades el transhumanisme. On és la línia que separa transhumanisme i ciència-ficció?

Crec que ciència i art són aspectes comunicats, perquè l'art s'inspira en la ciència, però la ciència també s'inspira en l'art. El que molts autors de ciència-ficció han estat posant sobre la taula des de fa dècades en el que semblava simplement un exercici de ficció ha sigut també un exercici d'anticipació. Això ens ha permès que portem ja un temps parlant d'alguns temes, sobretot des del punt de vista ètic.

La frontera entre ficció i realitat en el transhumanisme és mòbil, es desplaça contínuament. Fa un temps tot era ciència-ficció, podíem fer molt poques coses. Ara, la ciència ofereix la possibilitat de convertir en realitat moltes d'aquestes

històries que tradicionalment els artistes han abordat. Per tant, crec que és important no fer distincions que separin tant la ciència de l'art, perquè es poden comunicar i beneficiar l'una de l'altra. Comunicar aquests dos mons i que no hi hagi una frontera clara entre ciència i ciència-ficció, que pugui haver-hi un diàleg, és positiu tant com per a la literatura i l'art com per a la ciència i la societat en general.

Marta Gutiérrez, *Mètode* (13.12.2021)

Font del text i de la imatge:

<https://metode.cat/noticies/entrevistes/entrevista-a-salvador-macip.html>

(Text adaptat)

1. Quina de les afirmacions següents és certa?

- a) El transhumanisme té per objectiu, a través de la tecnologia i la ciència, assimilar els humans als robots.
- b) El transhumanisme engloba diferents disciplines i es dedica a comparar l'home del passat amb el del futur.
- c) El transhumanisme és un corrent que, a través de la ciència, pretén modificar la condició natural dels humans.

2. Segons Salvador Macip:

- a) Emprar la ciència per allargar la vida humana no suposa en cap cas anar contra natura.
- b) El transhumanisme d'avui dia és molt radical perquè defensa la figura dels cíborgs.
- c) La humanitat d'avui en dia ja forma part d'aquest col·lectiu anomenat posthumans.

3. La modificació d'embrions:

- a) No es pot considerar una pràctica transhumanista.
- b) Pot afectar la descendència de l'individu a qui s'aplica.
- c) És una pràctica científica amb obstacles de tipus tècnic.

4. Pel que fa a conceptes com envelliment i malaltia, es pot concloure:

- a) Que existeix la idea que una persona pot prescindir de l'etapa d'envelliment.
- b) Que es poden detectar noves malalties impròpies de l'edat avançada.
- c) Que aturar l'envelliment i assolir la immortalitat és un somni desitjable i inassolible.

5. Per a Salvador Macip:

- a) Es veuran una sèrie d'avenços i canvis que seran radicals i ens faran quasi immortals.
- b) Les arts i les ciències són àrees de coneixement humà que s'influeixen mútuament.
- c) Hi ha una delimitació ben perfilada entre ciència-ficció i ciència, i això és positiu.

Encerts	5	4	3	2	1	0
Punts	25	20	15	10	5	0

Número d'examinand/a:	
------------------------------	--

BLOC 2. DOMINI PRÀCTIC DEL SISTEMA LINGÜÍSTIC (100 PUNTS / mínim 60)**ORTOGRAFIA**

Exercici 1. Feis els exercicis que hi ha a continuació d'acord amb cadascun dels enunciats. (30 punts)

1.1. Col·locau, si cal, accent o dièresi a les paraules subratllades:

- a) Amb aquesta caiguda t'hauries pogut rompre el perone!
- b) Si obrim les finestres, evitarem que els treballadors suin.
- c) Hi ha un repunt de casos de rubeola, diuen els metges.
- d) D'enfora, les plaques solars es veuen com una figura romboidal.

1.2. Encerclau l'opció correcta de les que hi ha entre parèntesis:

- a) Un (*eixugamà* / *eixuga mans* / *eixuga-mans*) és un tipus de pedaç.
- b) (*L'indígena* / *La indígene* / *La indígena*), que era americana, mai es va acabar d'integrar.
- c) M'agraden les (*llangonises* / *llengonisses* / *llonganisses*) de les carnisseries de Vic perquè tenen moltes (*espícies* / *espècies* / *espícis*).
- d) Com que (*l'explanada* / *l'esplanada*) és d'arena, s'hi veuen les (*empremtes* / *emprentes* / *emprempes*) de tothom que hi passa.
- e) Podem anomenar el Parlament de les Illes Balears amb una designació (*coreferent* / *co-referent* / *correferent*) com ara *cambrà autonòmica*.
- f) És autor d'un (*mil·ler* / *mil·lenar* / *miler*) d'articles de divulgació científica.

Encerts	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1	0
Punts	30	27,5	25	22,5	20	17,5	15	12,5	10	7,5	5	2,5	0

MORFOSINTAXI**Exercici 2. Llegiu les oracions següents i encerclau l'opció correcta. (40 punts)**

- a) Maria Balaguer, (*oficial major / oficiala majora / oficiala major*) de l'Ajuntament de Pollença, no està d'acord (*amb què / en què / que*) les reunions es duguin a terme al despatx del batle.
- b) Els ulls d'un gat sempre (*lluuen / lluen / llueixen*) en la foscor.
- c) La programació es reprendrà (*d'ara en / d'aquí a / als*) cinc minuts.
- d) Si (*estassis / estiguessis*) una estona aturat, notaries com continua (*ploguent / plovent / ploent*).
- e) No va aprovar el primer examen de les oposicions, (*conseqüentment / consegüentment*), ja no va optar a la plaça.
- f) Es prendrà una decisió (*en base a / partint de / d'acord a*) les opinions dels assistents a la reunió.
- g) Durant tot el sopar va (*posar de relleu / posar amb relleu / posar en relleu*) que no (*l'interessava / li interessava / l'hi interessava*) aquella al·lota.
- h) Si et demana diners, (*dona'ls-els / dona'ls-hi / dona-li'n*).
- i) No li ha agradat (*res / gaire / massa*) el regal que li han fet; diu que demà mateix el canviarà.
- j) Dissenyar un sistema eficient de propulsió espacial va ser el motiu (*per a què / pel que / pel qual*) aquell científic va lluitar tota la vida.
- k) Els alumnes (*que / els quals / qui*) hagin rebut més de dues amonestacions seran expulsats.
- l) Cada dia (*es penedeix / se n'empenedeix / se'n penedeix*), d'haver acceptat aquella feina.
- m) Contractarem el personal suficient per a la temporada d'estiu (*qualssevol / qualsevol / qualsevulla*) que siguin les seves condicions.

Encerts	16	15	14	13	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1	0
Punts	40	37,5	35	32,5	30	27,5	25	22,5	20	17,5	15	12,5	10	7,5	5	2,5	0

LÈXIC

Exercici 3. En les frases següents, encerclau l'opció correcta o més adequada de les que hi ha entre parèntesis. (30 punts)

- a) Trobareu moltes (*excepcions / abscepcions / accepcions*) del mot *dona* en el diccionari.
- b) A l'empresa de jardineria del meu cunyat estan especialitzats en (*transplantaments / transplantacions / trasplantaments*).
- c) Ens hem comprat un (*sèrom / suero / sèrum*) desmaquillant que elimina totes les impureses de la pell de la cara.
- d) La droga és (*una xacra / una lacra / un flagel*) social que hem de combatre amb constància.
- e) Arribaren tots (*ensems / adesiara / tothora*).
- f) A la Conselleria de Salut i Consum han (*ofertat / demandat / oferit*) cinc places de l'especialitat de psicologia.
- g) Fent escalada va entrar dins (*el solc / l'avenc / el regueró*) i va poder comprovar que era més (*pregon / fons / profús*) del que pensava.
- h) Ha iniciat una dieta rica en (*calci / calç / cal*).
- i) Si t'interessa la nova proposta, hauràs de (*fer un cop de cap / fer un cap nou / fer cap*) i renunciar al que tens.

Encerts	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1	0
Punts	30	27	24	21	18	15	12	9	6	3	0

Número d'examinand/a:	
------------------------------	--

BLOC 3. EXPRESSIÓ I INTERACCIÓ ESCRITES (100 PUNTS / mínim 60)

Exercici 1. Fa una setmana que heu tornat d'un viatge. Com que el vol inicial va patir un retard de més de tres hores, va perdre un vol de connexió.

Escriviu una carta formal de reclamació (de 250 paraules), amb tot el contingut necessari, adreçada a la Direcció General de Consum de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, per explicar els fets i reclamar una compensació econòmica. (40 punts)

(Si el text no arriba a les 230 paraules, l'exercici es puntuarà amb 0 punts i no es corregirà. Si el text té de 230 a 239 paraules, es descomptarà un punt de la puntuació total obtinguda. El recompte de paraules comença en la salutació.)

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

Exercici 2. Escriviu un article d'opinió (de 300 paraules) per a una revista en què exposeu de manera argumentada el vostre punt de vista a partir d'aquesta notícia, que heu llegit a la premsa:

Els models de família

Una de les notícies que han ressonat amb força aquests darrers dies és la relacionada amb els models de família, després que una dirigent política va manifestar-se públicament a favor d'un model familiar diferent del que anomenem «família tradicional».

Avui hi ha molts models de família: la formada per dos progenitors, la monoparental, la de pares del mateix sexe, la comunal, l'extensa, la nuclear, amb fills, sense fills...

(60 punts)

(Si el text no arriba a les 280 paraules, l'exercici es puntuarà amb 0 punts i no es corregirà. Si el text té de 280 a 289 paraules, es descomptarà un punt de la puntuació total obtinguda. El recompte de paraules comença en el cos de l'article d'opinió.)

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys

full per fer-hi esborranys